

Autor legendárního Zapisníku jedné lásky,
Nocí v Rodanthe, Poslední písňě či Bezpečného přístavu

NICHOLAS SPARKS

Život ve dvou

1

Budeme tři

„Páni!“ vykřikl jsem, když Vivian vyšla z koupelny a ukázala mi pozitivní těhotenský test. „To je skvělý!“

Popravdě řečeno by se moje pocity daly vyjádřit spíš výrazy... Fakt? Už?

Byl jsem v šoku a trochu vyděšený. Žili jsme spolu něco málo přes rok, a když jsme se rozhodli, že budeme mít dítě, Vivian prohlásila, že zůstane několik let doma. Soubhlasil jsem s ní – přál jsem si totéž –, ale v ten okamžik mi došlo, že brzy skončí život se dvěma příjmy. Ba co víc, nebyl jsem si jistý, jestli jsem připravený stát se otcem, jenže co jsem mohl dělat? Netajila přede mnou, že chce mít dítě, a oznámila mi, když přestala brát antikoncepci. Já jsem pochopitelně taky chtěl děti, ale Vivian přestala brát pilulky teprve před třemi týdny. Pamatuji si, jak jsem se utěšoval, že potrvá nejmíň několik měsíců, než se ženské tělo dostane do stavu vhodného k početí. Podle mých znalostí mohla mít s otěhotněním potíže, což znamenalo, že to mohlo trvat i rok nebo dva.

Ale kdepak moje Vivian. Její tělo se přizpůsobilo okamžitě. Moje Vivian byla plodná žena.

Objal jsem ji a zadíval se na ni, jestli už je rozpálená. Ale na to bylo asi brzy, co? Navíc, co to vlastně znamená? Je to jen jiné

TWO BY TWO

Copyright © 2016 by Willow Holdings, Inc.

All rights reserved

Translation © Dana Stuchlá, 2017

ISBN 978-80-249-3420-4

slovo pro člověka, který celý žhne a potí se? Jak moc se naše životy změni?

Otázky mi letěly hlavou a já, Russell Green, jsem na žádnou neuměl odpovědět.

Po měsících TO přišlo, i když přiznávám, že moje vzpomínka je poněkud rozmazaná.

Nejspíš jsem si měl všechno zapsat, dokud jsem to měl čerstvě v paměti. Takový významný den byste si měli vybavit do podrobností – ne jako rozmazaný sled jednotlivých obrázků. Něco si pamatuji jen díky Vivian. Jí se zřejmě do povědomí vryl každičkový detail, nakonec to ona rodila a bolest občas bystří mysl. Aspoň se to říká.

Určitě vím tohle: v popisu událostí toho dne se maličko lišíme. Například já jsem považoval svoje jednání za daných okolností za naprosto pochopitelné, zatímco Vivian tvrdila, že jsem se choval sobecky, nebo prostě jako idiot. Když celou story vyprávěla přátelům – a že ji vyprávěla mnohokrát –, smáli se nebo vrtěli hlavou a vrhali na ni soucitné pohledy.

Mezi námi, opravdu si nemyslím, že jsem se choval jako sobec nebo idiot, bylo to naše první dítě a ani jeden z nás nevěděl přesně, co nás čeká. Copak to jde? Bylo mi řečeno, že porod je nevypočitatelný. Vivian mi během těhotenství nejednou připomínala, že od prvních kontrakcí ke skutečnému porodu to může trvat den nebo i déle – obzvlášť u prvního dítěte – a neobvyklé nejsou ani dvanáctihodinové porody. A já jsem jako většina budoucích otců považoval svou manželku za odborníka na slovo vzatého. To ona přece přečetla všechny ty knihy.

Mělo by také být uvedeno, že jsem to zmíněné ráno nebyl úplně k ničemu. Bral jsem své povinnosti vážně. Vivianino

zavazadlo i taška s věcmi pro dítě byly sbalené a jejich obsah dvakrát zkontrolován, fotoaparát i kamera nabité a v dětském pokoji byste našli věci pro dítě alespoň na měsíc. Znal jsem nejrychlejší cestu do nemocnice a naplánoval jsem i náhradní trasy, pokud by třeba na dálnici došlo k nehodě. Taky jsem věděl, že dítě by se mohlo narodit rychle. Před skutečným porodem jsme zažili několikrát planý poplach, ale i já jsem poznal, že to doopravdy začalo.

Jinými slovy nepřekvapilo mě úplně, když mě moje žena 16. října 2009 probudila v půl páté ráno a oznámila mi, že má kontrakce po pěti minutách a že je čas vyrazit do nemocnice. Nepochyboval jsem o jejích slovech, znala rozdíl mezi „poslůčky“ a skutečnými kontrakcemi. A přestože jsem se na tenhle okamžik připravoval, nezačal jsem se hned oblékat a nenaložil tašky do auta, dokonce jsem nemyslel ani na svou ženu a očekávané dítě. Spíš jsem v duchu uvažoval asi takto: *Je to tady. Bude se hodně fotografovat. Potom si tyhle fotky bude spousta lidí věčně prohlížet – včetně potomstva –, takže bych měl před odjezdem skočit do sprchy, protože moje vlasy vypadají, jako kdybych noc strávil v aerodynamickém tunelu.*

Ne, nejsem marnivý, prostě jsem usoudil, že mám spoustu času, a tak jsem Vivian oznámil, že můžeme jet za pár minut. Obvykle se sprchuji krátce – nejdéle deset minut včetně holení –, avšak právě když jsem si nanesl holicí krém, zdálo se mi, že moje žena zaječela v obývacím pokoji. Zaposlouchal jsem se, nic jsem neslyšel, přesto jsem si pospíšil. Když jsem si oplachoval obličej, slyšel jsem, že křičí, i když mi to kupodivu připadalo, že nevolá na mě, ale spíš mluví o mně. Omotal jsem si ručník kolem pasu a vyšel jsem ještě celý mokrý z koupelny. Bůh je mi svědkem, že jsem tam byl sotva šest minut.

Vivian znova vykřikla a mně chvíli trvalo, než mi došlo,

že klečí na všech čtyřech a ječí do svého mobilu, že JSEM V BLBÝ KOUPELNĚ, a ptá se, CO SI TEN IDIOT VŮBEC MYSLÍ????!!!! A „idiot“ byl popravdě nejmírnější výraz, který použila. To jsem ovšem netušil, že kontrakce teď následovaly pouze po dvou minutách a že miminko je zřejmě v zadní poloze. Takový porod je značně bolestivý a náročný a Vivian najednou vydala křik tak mocný, že se snad ještě teď vznáší nad naším okolím ve městě Charlotte v Severní Karolíně, což je jinak poklidné místo.

Potom jsem zvýšil tempo, naházel jsem na sebe oblečení, aniž bych se pořádně osušil, a naložil věci do auta. Cestou k autu jsem Vivian podpíral a nestěžoval jsem si, že mi zarývá nehty do předloktí. Vmžiku jsem seděl za volantem, a hned jak jsme se rozjeli, jsem zavolal porodníkovi.

Kontrakce pokračovaly stále v dvouminutových intervalech, ale Vivianino utrpení naznačovalo, že bude rodit okamžitě. Držel jsem ji za ruku a snažil se ji podporovat při dýchání – přičemž mě častovala dalšími šfavnatými výrazy –, než přišel anesteziolog, aby zavedl epidurální anestezii. Na začátku těhotenství Vivian zvažovala, zda ji využít, či ne. Nakonec váhavě souhlasila, což se nyní ukázalo jako dar z nebes. Bolest okamžitě zmizela a Vivian se od chvíle, kdy mě probudila, poprvé usmála. Porodník – něco přes šedesát, upravené šedivé vlasy a přátelská tvář – ji kontroloval každých dvacet až třicet minut, a tak jsem mezi jeho návštěvami zavolal svým i Vivianiným rodičům a své sestře.

Přišel čas. Sestry s chladnou profesionalitou vše připravily, porodník pobídl moji ženu, aby tlačila.

Vivian zatlačila během tří kontrakcí a při třetí doktor začal náhle točit zápěstími a rukama jak iluzionista vytahující králička z klobouku a za okamžik jsem se stal otcem.

Takhle snadno.

Doktor naši holčičku prohlédl, a přestože byla trochu anemická, měla deset prstů na rukách i na nohách, zdravé srdíčko a pár očividně fungujících plic. Vyptával jsem se na tu anémii, ale lékař prohlásil, že se nemusíme ničeho obávat, vstříkl miminku do očí nějakou lepkavou hmotu, potom holčičku umyli, zavinuli a vložili ji mé ženě do náručí.

A přesně jak jsem předpokládal, celý den nás někdo fotil, ovšem kupodivu, když si později lidé fotky prohlíželi, nikoho vůbec nezajímalo, jak jsem vypadal.

Říká se, že narozená miminka vypadají buď jako Winston Churchill, nebo jako Mahátma Gándhí, ovšem mě ze všeho nejdřív napadlo, že naše dítě, protože kvůli anémii bylo pěkně bledounek, připomíná Yodu, pochopitelně bez těch uší. *Krásného* Yodu, úchvatného. Zrovna přijeli moji rodiče. Celý nervózní a nadšený jsem je čekal na chodbě a vyhrkl první slova, která mě napadla.

„*Máme šedivé dítě!*“

Matka na mě koukala jak na blázna a otec si zašťoural prstem v uchu, jestli ho nemá ucpané špínou. Na moji poznámku nic neřekli, vstoupili do pokoje a spatřili Vivian s naší dcerou v náručí. Zadíval jsem se stejným směrem a pomyslel si, že London musí být ta nejnádhernější holčička v dějinách. Tohle si určitě myslí každý novopečený otec o svém dítěti, ale přesto je jasné, že nejnádhernější holčička v dějinách může být prostě jen jedna, a proto jsem se trochu divil, že naši dceru nechodí ostatní obdivovat.

Moje matka popošla k posteli a natáhla krk, aby lépe viděla.

„Už víte, jak se bude jmenovat?“ zeptala se.

„London,“ odpověděla moje žena a oddaně se dívala na naše dítě. „Rozhodli jsme se, že se bude jmenovat London.“

Rodiče odešli a vrátili se zase odpoledne. Mezitím Vivian navštívili i její rodiče. Přiletěli z Alexandrie ve Virginii, kde Vivian vyrostla, a zatímco Vivian zářila nadšením, já jsem okamžitě pocítil, jak v místnosti začíná narůstat napětí. Vždycky jsem měl dojem, že podle nich se jejich dcera vdala pod svou úroveň, a kdoví? Taky se jim zřejmě moc nelíbili moji rodiče a ten pocit byl vzájemný. Sice se chovali vždycky srdečně, nicméně bylo jasné, že se radši navzájem vyhýbají.

Do porodnice se dostavila i moje starší sestra Marge s Liz a donesla dárky. Marge žila s Liz ještě déle než já s Vivian – tou dobou víc než pět let. Pro mě byla Marge nejúžasnější starší sourozenec, jakého chlap může mít. Protože oba moji rodiče chodili do práce – táta byl instalatér a maminka recepční u zubaře, než odešla před několika lety do důchodu –, Marge fungovala nejen jako náhradní rodič, ale i jako důvěrnice, která mi pomohla v obtížné době dospívání. Mimo chodem, taky neměla ráda Vivianiny rodiče, už od naší svatby, kdy odmítli, aby Liz a Marge seděly spolu u hlavního stolu. Pravda, Marge patřila do rodiny, zatímco Liz ne – a Marge si oblékla smokink místo šatů –, avšak něco takového se nedalo odpustit, protože heterosexuální páry směly sedět spolu. Upřímně řečeno nedívím se Marge a Liz, že je to našťvalo, protože mně to vadilo taky.

Návštěvy přicházely a odcházely, ale já jsem zůstal v pokoji se svou ženou celý den, střídavě jsem seděl v houpací židli u okna nebo na její posteli a oba jsme si ohromeně šeptali, že máme dceru. Hleděl jsem na manželku a na dceru a bezpečně jsem věděl, že k nim patřím a že my tři budeme navždy spojeni. Byl to úžasný pocit. Představoval jsem si, jak bude London vypadat v dospívání, o čem bude snít a jak naloží se

svým životem. Kdykoli zaplakala, Vivian jí automaticky nabídla prs a já jsem byl svědkem dalšího zázraku.

Jak London ví, co má dělat? Jak to pro všechno na světě může vědět?

Na ten den mám ještě jednu vzpomínku, ale ta patří jen mně.

Stalo se to první noc v nemocnici dávno po odchodu poslední návštěvy. Vivian usnula a já jsem podřimoval v houpací židli, když jsem zaslechl, jak se dcera vrtí. Předtím jsem nikdy novorozence v náručí nedržel. Zvedl jsem ji a přitiskl k sobě. Domníval jsem se, že budu muset vzbudit Vivian, ale London se k mému překvapení utišila. Posadil jsem se zase do židle a následujících dvacet minut jsem se podívoval pocitům, které jsem zažíval. Už jsem samozřejmě věděl, že ji zbožňuji, ale najednou jsem si nedokázal představit život bez ní. Vzpomínám si, jak jsem šeptal, že jsem její táta, že jí budu vždycky nablízku, a London, jako kdyby přesně věděla, co říkám, se začala vrtět a dala se do pláče. Nakonec jsem ji předal zase Vivian.

2

Na začátku

Dneska jsem jim to řekla,“ oznámila Vivian.

Převlékla se do pyžama a vklouzla do postele, konečně sami dva. Byla polovička prosince a London usnula před necelou hodinou. V osmi týdnech pořád spala pouze tři až čtyři hodinky v kuse. Vivian si nestěžovala, ale byla nesmírně unavená. Krásná, ale unavená.

„Řekla jsi co komu?“ nechápal jsem.

„Robovi,“ odpověděla a myslela tím svého šéfa v mediální agentuře, kde pracovala. „Že se po mateřské nevrátím.“

„Aha,“ utrousil jsem a jí měla mě stejná hrůza, jako když jsem spatřil pozitivní těhotenský test. Vivian vydělávala skoro tolik jako já, a proto jsem znejistěl, jestli si bez jejího příjmu můžeme dovolit současný životní styl.

„Tvrdil, že u nich budu mít vždycky dveře otevřené, kdybych si to rozmyslela,“ dodala. „Ale já jsem mu řekla, že nechci, aby London vychovával někdo cizí. Proč jinak vlastně mít děti?“

„Mě nemusíš přesvědčovat,“ uklidňoval jsem ji a ze všech sil se snažil nedat najevo svoje pocity. „Jsem na tvou straně.“ Nebo aspoň částečně. „Ale uvědomuješ si, že třeba nebudeme moct tak často chodit na večeri a budeme muset zkroubnout některé výdaje?“

„Ano.“

„A že nebudeš tolik nakupovat?“

„Říkáš to, jako kdybych snad nějak utrácela. To nedělám.“

Kreditka občas naznačovala něco jiného – stejně jako skříň nacpaná oblečením, botami a kabelkami –, ovšem ve Vivianině tónu jsem zaslechl rozmrzelost a rozhodně jsem se s ní nechtěl pouštět do hádky. Místo toho jsem se překulil a přitiskl manželku k sobě s úplně jinými myšlenkami. Políbil jsem ji na krk.

„Teď?“ opáčila.

„Už je to dlouho.“

„A můj chudáček se už už chystá vybuchnout, vid?“

„Mezi námi, nechci to riskovat.“

Vivian se zasmála, a když jsem jí začal rozepínat pyžamo, v chůvičce se ozval nějaký šramot. Oba jsme okamžitě strnuli.

Nic.

Pořád nic.

A právě když jsem si myslel, že vzduch je čistý, a oddechl si, rozezněl se jakot na plné obrátky. S povzdechem jsem se převálil na záda a Vivian vstala z postele. Než se London konečně uklidnila – což trvalo dobrou půlhodinku –, Vivian už neměla na nic náladu.

Ráno jsme měli větší štěstí, a tak jsem se potom dobrovolně nabídl, že se postarám o London, aby si mohla Vivian přispát. Nicméně dcera musela být stejně unavená jako její matka, protože jsem z chůvičky zaslechl nějaké zvuky, ani ne pláč, až když jsem dopíjel druhý šálek kávy.

V jejím pokoji se otáčel kolotoč nad postýlkou, London se vrtěla a kopala nožičkami ve vzduchu. Musel jsem se usmát a ona se najednou taky usmála.

Nešlo o nějaký reflex. Skoro jsem nevěřil svým očím. Tohle byl opravdický úsměv, a když se nečekaně zachichotala, už tak nádherný začátek dne byl najednou ještě tisíckrát lepší.

Nejsem moudrý muž.

Tedy, nejsem neinteligentní. Avšak moudrost znamená víc než jen inteligence, protože v sobě zahrnuje i chápání, empatii, zkušenost, vnitřní klid a intuici, a mně se očividně mnohých těchto vlastností nedostává.

Kromě toho věk není zárukou moudrosti. Vím, že to není populární názor – copak nepovažujeme starší osoby za moudré částečně proto, že mají šediny a vrásky? – ale poslední dobou začínám věřit, že někdo se narodí se schopností být moudrý a někdo ne. A u některých lidí se moudrost projeví už v mladším věku.

Například moje sestra Marge. Je moudrá a přitom je jen o pět let starší než já. A upřímně, je moudrá celou dobu, co ji znám. A Liz taky. Přestože je mladší než Marge, má rozumné a empatické názory. Často o jejích slovech přemýšlím. Moji rodiče jsou taky moudří. V těchto dnech o tom hodně uvažuji, protože se ukazuje, že mně se ta moudrost dočista vyhnula.

Kdybych byl moudrý, poslouchal bych tehdy v roce 2007 Marge, když mě vezla na hřbitov, kde jsou pochovaní dědeček a babička, a zeptala se mě, jestli si jsem absolutně jistý, že se chci oženit s Vivian.

Kdybych byl moudrý, naslouchal bych svému otci, když se mě ptal, jestli se opravdu chci v pětatřiceti osamostatnit a založit si vlastní reklamní agenturu.

Kdybych byl moudrý, poslechl bych svou mámu, když mě vybízela, abych trávil s London co nejvíc času, protože děti rychle vyrostou a ty roky se už nikdy nevrátí.

Jenže jak jsem říkal, nejsem moudrý, a tak se můj život obrátil vzhůru nohama a já ještě teď pochybuji, jestli se někdy vzpamatuji.

Kde má člověk začít, když se snaží dobrat smyslu příběhu, který žádný smysl nemá? Na začátku? A kde je začátek?

Kdo ví?

Začněme třeba tímhle. V dětství jsem věřil, že až mi bude osmnáct, budu si připadat dospělý. A měl jsem pravdu. V osmnácti jsem si plánoval budoucnost. Moje rodina žila od výplaty k výplatě a já jsem nemínil dopadnout stejně. Snil jsem o vlastním podnikání, o tom, že budu svým pánem, třebaže jsem ještě netušil, co vlastně budu dělat. Předpokládal jsem, že mě někam nasměruje vysoká, a tak jsem šel na univerzitu, jenže čím déle jsem tam pobýval, tím mladší jsem si připadal. A po promoci jsem se nemohl zbavit dojmu, že jsem stejný kluk jako na střední škole.

Vysoká mi nepomohla ani v rozhodnutí, v čem chci podnikat. Měl jsem mizivé zkušenosti s reálným světem a málo peněz, takže jsem svůj sen odložil a vzal práci v reklamě pro chlápka jménem Jesse Peters. Chodil jsem v obleku, hodně pracoval, a přesto jsem si připadal stále mladší, než byl můj skutečný věk. O víkendech jsem navštěvoval stejné bary jako na vysoké a měl jsem pocit, že bych mohl klidně začít zase od prvního ročníku. V následujících osmi letech došlo ke spoustě změn. Oženil jsem se, koupil dům a jezdil hybridem, ovšem ani tehdy jsem se pořád necítil jako zralý muž. Peters v podstatě zaujal pozici mých rodičů – říkal mi, co mám dělat. Občas jsem se snažil přesvědčit sám sebe, že opravdu jsem *dospělý*.

Přišlo to pochopitelně, když se narodila London a Vivian opustila zaměstnání. Ještě mi nebylo třicet a nutnost zabezpečit rodinu na mě kladla nároky, jaké jsem nečekal. A pokud tohle nebyla dospělost, tak už nevím, co jiného. Ve dnech,

kdy jsem stihl z práce přijet domů v nějakou rozumnou hodinu, jsem vešel do dveří a zaslechl London, jak volá: „Táta!“ A vždycky jsem si přál, abych s ní mohl trávit víc času. Popadl jsem ji do náručí a ona mě objala kolem krku. V duchu jsem si říkal, že všechny ty oběti za to stojí, třeba i jen kvůli naší báječné holčičce.

V tom hektickém životním tempu jsem se snadno přesvědčoval, že to nejdůležitější – moje žena, dcera, práce a rodina – bude v pořádku, i kdybych nebyl svým vlastním pánem. Když jsem si výjimečně představoval svou budoucnost, nevykresloval jsem si život jinak, než jaký byl v současnosti. Na povrchu plynul celkem hladce, což jsem však měl brát jako varovné znamení. Věřte mi, neměl jsem *seběmenší* tušení, že se za několik let budu cítit jako jeden z těch imigrantů na Ellis Island, kteří přicestovali do Ameriky pouze s tím nejnужnějším, neuměli jazyk a říkali si: *Co teď se mnou bude?*

Kdy přesně to se mnou začalo jít z kopce? Marge by odpovíděla jasně: „Když jsi potkal Vivian.“ Pak by se pochopitelně zarazila: „Beru zpět. Začalo to mnohem dřív, ještě na základce, když sis pověsil nad postel ten plakát se slečnou v bikinách a s velkým poprsím. Mimochodem, ten plakát se mi líbil, jenže tobě zdeformoval úsudek.“ Potom by se zamyslela, zavrtěla hlavou a pokračovala: „Když o tom tak přemýšlím, vždycky jsi byl trochu divnej. Tvoje hlavní potíž tkví v tom, že jsi vždycky byl až moc hodnej pro svý vlastní dobro.“

A tak to je. Když se pokoušíte přijít na to, co se pokazilo – nebo přesněji, kdy to s vámi začalo jít z kopce –, je to, jako když loupete cibuli. Vždycky se ukáže další vrstva, další chyba v minulosti nebo bolestná vzpomínka a ta vede zase dál a dál. V určitém bodě jsem toho nechal. Teď záleží pouze na tom, abyste se poučili a neopakovali stejné chyby.

Musíte mě pochopit, abyste porozuměli, proč to takhle je. Což mimochodem není snadné. Jsem tu už déle než třetinu století a sám sobě dost často nerozumím. Začnu tedy tímhle. Když jsem vyrostl, dospěl jsem k závěru, že na světě existují dva typy mužů. Ženáci a staří mládenci. Ti první posuzují každou dívku, s níž randí, jestli by mohla být *Ta pravá*. To je důvod, proč ženy kolem třicítky a čtyřicítky často tvrdí, že všichni slušní muži jsou zadaní. Myslí tím ty muže, kteří jsou ochotni a schopni vytvořit pár.

Sám jsem vždycky patřil mezi ženáče. Podle mě je správné být součástí páru. Kdovíproč, vždycky mi bylo líp v přítomnosti žen než mužů, dokonce jsem s nimi i radši kamarádil. A čas strávený se ženou, která je navíc *do mě šíleně zamilovaná*, mi připadal jako ta nejlepší věc na světě.

A podle mého názoru to tak může být. Jenže tady se nám to trochu zamotává, protože ne všichni muži na ženění jsou stejní. Existují různé podskupiny, například muži považující se za *romantiky*. Pěkné, že? Většina žen tvrdí, že právě takové chtějí. Nejspíš ano a já přiznávám, že do téhle skupiny taky patřím. Ve vzácných případech umí tenhle typ muže zároveň ostatní potěšit. No a když se to sejde všechno dohromady, jsem přesvědčen, že při troše snahy by mě moje žena zbožňovala stejně jako já ji.

Ale čím to, že jsem takový? Byla to prostě moje povaha? Měla na mě vliv rodina? Nebo jsem jen ve věku, kdy snadno podléháte okolnímu vlivu, sledoval příliš romantických filmů? Nebo všechno dohromady?

Nemám tušení, ale prohlašuji bez váhání, že *sledování těch romantických filmů* má na svědomí Marge. Milovala klasické filmy jako *Casablanca* nebo *Nezapomenutelný příběh*, ale sáhla

i po *Duchovi* či *Hříšném tanci* a *Pretty Woman* jsme viděli přinejmenším dvacetkrát. Tu měla obzvlášť ráda. Tehdy jsem samozřejmě ještě nevěděl, že oba na ni koukáme hlavně kvůli Julii Robertové, což je ale vedlejší. Tenhle film bude pravděpodobně nesmrtelný, protože prostě *funguje*. Mezi postavami, které hrají Julie Robertová a Richard Gere, to... jiskřilo. Povídali si. Učili se navzájem si důvěřovat, navzdory rozdílům. Zamilovali se do sebe. A jak může někdo zapomenout tu scénu, kdy Richard Gere čeká na Julii – chce ji vzít do opery – a ona se objeví v šatech, které ji naprosto změnil? Diváci sledují Richardův užaslý výraz. On poté otevře sametovou krabičku, v níž je diamantový náhrdelník, jež si ten večer Julia také vezme na sebe. Když po něm Julia sáhne, Richard zaklapne víko a to Juliino překvapení...

V těch několika scénách bylo všechno, vážně. Důvěra, očekávání a radost v kombinaci s operou, společenským oblečením a šperkem, a všechno vedlo k lásce. V mém nedospělém mozku to do sebe zapadlo jako skvělý manuál k tomu, jak zapůsobit na dívku. Mně stačilo, jen abych si zapamatoval, že holčák se musí kluk nejdříve líbit a že romantická gesta vedou k lásce. A tak byl stvořen další romantik v reálném světě.

V šesté třídě k nám nastoupila nová spolužačka. Melissa Andersonová se přistěhovala z Minnesoty a se svými švédskými předky sdílela modré oči a blond vlasy. Když jsem ji první den ve škole spatřil, určitě jsem na ni zíral s otevřenou pusou a nebyl jsem sám. Všichni kluci si o ní šeptali a já jsem skoro nepochyboval, že to je široko daleko nejhezčí holka, která kdy vstoupila do třídy paní učitelky Hartmanové na naší základní škole.

Jenže na rozdíl od ostatních chlapců ve škole jsem věděl, co mám udělat. Dvořil jsem se jí, a ačkoli jsem nevlastnil sou-

kromý tryskáč jako Richard Gere ani diamantový náhrdelník, měl jsem kolo a uměl jsem plést náramky s dřevěnými korálky. Na to ale došlo až později. Nejdříve – tak jako Julia a Richard – jsme v sobě museli najít zalíbení. Sedával jsem při obědě u stejného stolu. Zatímco ona mluvila, já jsem poslouchal a kladl otázky, a když po několika týdnech konečně připustila, že jsem milý, věděl jsem, že můžu postoupit k dalšímu kroku. Napsal jsem jí básničku – o tom, jak je hezká, a o životě v Minnesotě – a tu jsem jí jednou odpoledne ve školním autobuse předal. Posadil jsem se na své místo a věděl jsem přesně, co nastane. Pochopí, že jsem jiný, prozře, vezme mě za ruku a požádá mě, ať ji doprovodím domů.

Až na to, že takhle to nedopadlo. Místo aby si básničku přečetla, celou cestu domů si povídala s kamarádkou a druhý den si u oběda sedla vedle Tommyho Harmona a se mnou se vůbec nebavila. Ani následující den ani ten další. Když Marge později viděla, jak fňukám ve svém pokoji, prohlásila, že jsem moc tlačil na pilu a že bych měl být sám sebou.

„Já jsem sám sebou.“

„Tak to by ses měl možná změnit,“ opáčila sestra, „protože takhle působíš jako zoufalec.“

Chyba byla, že jsem si to pořádně nepromyslel. Opět se ukázalo, jak moc se já a moudrost rozcházejí. *Pretty Woman* byl film, jenže já žil v reálném světě. Bohužel jsem se vzorce, který jsem použil u Melissy, držel s různými obměnami dál, až se z něj vyvinul zvyk. Stal jsem se králem romantických gest, a na vysoké jsem dokonce jednu dívku obdivoval tajně. Otevíral jsem jim dveře, platil na schůzkách, poslouchal jsem, ať mluvily o čemkoli, třeba i o tom, jak moc ještě milují svého bývalého. Většina dívek mě měla upřímně ráda. Myslím to vážně. Byl jsem pro ně *kamarád*, ale zřídkakdy jsem získal dívku, na niž jsem si myslel. Nevím ani kolikrát jsem slyšel:

„Jsi ten nejhodnější kluk, co znám, určitě jednou potkáš tu pravou. Mám dvě tři kamarádky, mohla bych tě s nima dát dohromady...“

Nebylo snadné být tím klukem, co se skvěle hodí pro nějakou jinou. Často to končilo zlomeným srdcem. Vůbec jsem nechápal, proč ženy říkají, že něco chtějí – romantiku, zájem, schopnost naslouchat –, a když to dostanou, neocení to.

Samozřejmě ne že bych vůbec neměl štěstí v lásce. Ve druhém ročníku na střední jsem chodil s Angelou a na vysoké ve třetíku zase s Victorií. A v létě po promoci, když mi bylo dvacet jedna, jsem potkal ženu jménem Emily.

Emily tady stále žije, občas ji potkávám. První žena, kterou jsem miloval, a protože romantika a nostalgie se občas prolínou, pořád na ni myslívám. Byla trochu bohém, nosila dlouhé květované sukně a sandály, málo se líčila a vystudovala výtvarné umění. Kráska s kaštanovými vlasy a oříškovými očima se zlatými záblesky, avšak za tím vzhledem se skrývalo něco víc. Ráda se smála, chovala se laskavě ke každému, byla inteligentní a spousta lidí si myslela, že se ke mně opravdu hodí. Moji rodiče ji zbožňovali, Marge ji milovala a já se s ní cítil dobře, i když jsme třeba jen mlčeli. Náš vztah plynul lehce. Nejenže jsme se mohli bavit o čemkoli, ale Emily těšily moje vzkazy pod polštářem nebo květiny, které jsem jí posílal do práce jen tak bezdůvodně. Milovala mě i moje romantická gesta a já jsem se po pár letech chystal ji požádat o ruku, dokonce jsem složil zálohu na prstýnek.

A potom jsem to zpackal. Neptejte se proč. Mohl bych to svést na opilost – zašel jsem s kamarády do baru. Prostě jsem se dal do řeči s ženou jménem Carly. Byla krásná, uměla flirtovat a nedávno se rozešla se svým klukem. Jedna sklenka vedla ke druhé, flirtování zašlo trochu daleko a nakonec jsme skončili v posteli. Ráno Carly jasně naznačila, že šlo jen o zá-

stoj na jednu noc, políbila mě na rozloučenou, ale nenamáhala se mi dát svůj telefon.

Pro takové situace existuje několik jednoduchých pravidel. Zásada číslo jedna zní: *Nikdy se nepřiznávat*. A pokud váš partner pojme podezření a zeptá se přímo, okamžitě přejděte k pravidlu číslo dvě: *Zapírat. Zapírat. Zapírat*.

Všichni chlapi jsou v tom zběhlí, jenže já jsem měl výčitky. Hrozný výčitky. Ani po měsíci jsem si to neodpustil. To tajemství bylo nesnesitelné. Nedokázal jsem si představit budoucnost s Emily založenou částečně na lži. Svěřil jsem se Marge, která mi jako obvykle sestersky pomohla.

„Koukej držet jazyk za zuby, ty pitomče. Udělals hnusnou věc a měl by ses stydět, ale jestli to nechceš udělat znova, neubližuj Emily. Tohle by ji zničilo.“

Věděl jsem, že má sestra pravdu, přesto...

Chtěl jsem, aby mi Emily odpustila, protože sám sobě bych asi odpustit nedokázal, takže jsem za ní zašel a vyslovil ta slova, která bych ještě teď chtěl vzít zpátky.

„Musím ti něco říct,“ začal jsem a všechno vyklopil.

Pokud mým záměrem bylo dosáhnout odpuštění, neuspěl jsem. Pokud jsem se snažil vybudovat dlouhodobý vztah na pravdivých základech, taky se mi to nepovedlo. Řekla, že si to musí rozmyslet, a se slzami v očích utekla.

Dopřál jsem jí týden, čekal jsem, až zavolá, jenže telefon nezavonil. Následující týden jsem jí nechal dva vzkazy – a znova jsem se omlouval, přesto nezavolala. Až další týden jsme zašli na oběd, při němž vládla napjatá atmosféra. Nakonec mě Emily požádala, ať ji nedoprovázím k autu. A po týdně mi poslala vzkaz, že se mnou nadobro končí. Zdrtilo mě to nadlouho.

Čas moje provinění zmírnil – jak už to bývá – a sám se utěšuji představou, že pro Emily to bylo vlastně štěstí v ne-

šťěstí. Od jedné kamarádky jsem se přes další kamarádku za pár let dozvěděl, že se Emily vdala za nějakého Australana. A kdykoli jsem ji zahlédl, zdálo se, že se jí daří dobře. Měl jsem radost. Emily si víc než kdo jiný zasloužila hezký život. Moje sestra v tom se mnou souhlasila a i po svatbě s Vivian mi občas připomněla: „Ta Emily byla skvělá, to jsi fakt podělal, co?“

Narodil jsem se v Charlotte v Severní Karolíně a kromě jednoho roku tady žiji celý život. Ještě teď mi připadá skoro nemožné, že jsme se s Vivian potkali právě tam, kde jsme se potkali, nebo že jsme se vůbec seznámili. Vivian pochází jako já z Jihu, měla stejně časově náročnou práci a zřídka si někam vyrazila. Jaká tedy existovala šance, že se potkáme na jednom večírku na Manhattanu?

Tou dobou jsem pracoval v pobočce v centru New Yorku, což asi zní honosněji, než to ve skutečnosti bylo. Jesse Peters razil názor, že každý aspoň trochu slibný zaměstnanec kanceláře v Charlotte si musí odkroutit nějakou dobu na severu, i kdyby jen proto, že našimi klienty jsou mnohé banky a každá banka má zastoupení v New York City. Nejspíš jste viděli pár reklam, na nichž jsem se podílel. První jsem zplodil, když jsem bydlel na západní 77. ulici a snažil se u bankomatu zjistit, jestli částka na displeji opravdu odpovídá množství peněz na mém účtu, protože mi zbývalo leda na jídlo v nejbližším fastfoodu.

V květnu 2006 výkonný ředitel jedné z těch bank, kterému se *líbila moje vize*, pořádal charitativní akci na podporu Muzea moderního umění. Vážně se o umění zajímal – zatímco já o něm nic nevěděl –, a třebaže šlo o výjimečnou událost, mně se tam nechtělo. Jenže banka patřila k našim klientům

a Peters mi dal jasně najevo, ať koukám udělat, co mi říká, jinak ať si ho nepřeji, takže co mi zbývalo?

Z první půl hodiny si nepamatuji skoro nic kromě pocitu, že tam očividně nepatřím. Víc než polovina hostů byla ve věku mých prarodičů a prakticky všichni se nacházeli v jiné stratosféře, pokud šlo o velikost majetku. V jednu chvíli jsem se zaposlouchal do rozhovoru dvou šedovlasých gentlemanů o srovnání G IV s Falconem 2000. Někakou dobu mi trvalo, než mi došlo, že mluví o svých tryskáčích.

Když jsem se otočil, spatřil jsem na opačné straně místnosti jejího šéfa. Pamatoval jsem si ho z televize a Vivian mi pak prozradila, že se považuje za sběratele umění. Nakrčila nos, když to říkala, čímž naznačila, že ten chlápek má sice peníze, ale chybí mu vkus, což mě nepřekvapilo.

Tehdy stála za ním, skrytá před mým pohledem, ale když podstoupila, aby se s někým pozdravila, uviděl jsem ji. Tmavé vlasy, dokonalá pleť, lícní kosti, o jakých sní modelky. Byl jsem si jistý, že to je nejkrásnější žena, jakou jsem kdy spatřil.

Nejdřív jsem myslel, že spolu chodí, ale čím déle jsem je pozoroval, tím víc jsem nabýval přesvědčení, že tu nejsou *spolu*, že pro něj pracuje. Prstýnek neměla, což bylo další dobré znamení... i když mezi námi, jakou jsem měl šanci?

A přesto se romantik ve mně nedal odradit, a když zamířila k baru, vydal jsem se tam taky. Zblízka byla ještě nádhernější.

„Jste to vy,“ začal jsem.

„Prosím?“

„Ta, na kterou malíři u Disneyho myslí, když kreslí oči princeznám.“

Přiznávám, žádný zázrak. Neobratné, možná i laciné. V trapné odmlce, která nastala, mi bylo jasné, že jsem prošvihl příležitost. A pak se zasmála.

„Tedy v životě jsem ještě neslyšela, aby někdo někoho takhle balil.“

„Jen tak na někoho se to taky nedá použít,“ upozornil jsem. „Russell Green.“

Tvářila se pobaveně. „Vivian Hamiltonová,“ představila se a já jsem málem zalapal po dechu.

Jmenuje se Vivian.

Přesně jako postava, kterou hraje Julia Robertsová v *Pretty Woman*.

Jak člověk pozná, že je někdo pro něj ten pravý? Podle čeho? Někoho potkáte a pomyslíte si: *S touhle osobou chci strávit zbytek života*. Jak to, že jsem měl takový pocit u Emily i u Vivian, a přitom jsou odlišné jako noc a den? A vztah s nimi byl také takový?

Nevím, ale když přemýšlím o Vivian, pořád si vybavuji to opojné vzrušení našich prvních společných večerů. S Emily šlo o vřelost, s Vivian o vášni. Jako kdybychom si byli osudem předurčení. Každý rozhovor, každá situace mě utvrzovaly v tom, že oba představujeme přesně to, co ten druhý hledá.

Jakožto rodinný typ jsem začal fantazírovat o našem společném životě, o věčné vášni. Během několika měsíců jsem si byl jistý, že se chci s Vivian oženit. Jí trvalo déle, než ke mně cítila totéž, ale po půl roce už to bylo vážné. Zkoumali jsme navzájem názory na Boha, peníze, politiku, rodinu, sousedy, děti a zásadní hodnoty. Ve většině jsme dospěli ke shodě, a tak jsem ji týden před návratem do Charlotte po vzoru dalšího romantického filmu požádal na Valentýna o ruku na Empire State Building.

Když jsem poklekl, *myslel jsem*, že vím, co mě čeká. Když

o tom však přemýšlím, věděla to hlavně Vivian – nejenže jsem muž, kterého chce, ale kterého *potřebuje* – a 17. listopadu 2007 jsme si před zraky rodiny a přátel vyměnili sliby.

Možná se ptáte, co bylo dál?

Jako každá manželská dvojice jsme se ocitli jednou nahoře, jednou dole. Jsem přesvědčený, že manželství je alespoň teoreticky báječná věc.

V praxi bych ale použil spíš slovo *komplikovaná*.

Manželství nikdy nedopadne tak, jak čekáte. Moje romantické já si ho nepochybně představovalo jako prodlouženou reklamu na filmový kanál – svíčky, růže a samá láska a důvěra. Moje praktičtější já vědělo, že pokud spolu chcete vydržet, vyžaduje to oboustranné úsilí. Věrnost, ústupky, spolupráci, zvláště pokud vám život hází klacky pod nohy, právě když to nejméně čekáte. V ideálním případě kolem vás proletí bez větší škody, jindy dvojici ještě víc spojí.

Ale občas vás zasáhnou do prsou blízko u srdce a zanechají tam modřiny, které se snad nikdy nezahojí.

Nicholas Sparks
ŽIVOT VE DVOU

Z anglického originálu *Two by Two*, vydaného nakladatelstvím
Grand Central Publishing, a division of Hachette Book Group, Inc.
v New Yorku v roce 2016, přeložila Dana Stuchlá

Obálku navrhla Soňa Šedivá

Redigovala Táňa Holasová

Odpovědná redaktorka Anna Urbanová

Technický redaktor Jiří Staněk

Počet stran 512

Vydala Euromedia Group, a. s. – Ikar,

Nádražní 30, 150 00 Praha 5

v roce 2017 jako svou 9270. publikaci

Sazba Spojené Grafické Továrny, Dobříš

Tisk TBB, a. s., Banská Bystrica

Vydání první

Naše knihy na trh dodává Euromedia – knižní distribuce,

Nádražní 30, 150 00 Praha 5

Zelená linka: 800 103 203

Tel.: 296 536 111

Fax: 296 536 246

objednavky-vo@euromedia.cz

Knihy lze zakoupit v internetovém knihkupectví www.knizniklub.cz